

אילו היה לנו ילד

ה ברע ל ב ר ח

יון-עניינים אשה, ויחד עימה חיכו לו בנעונו רבים: חירקו, החלבן, בעל ה-מכולת ובעל המכססה, והקצב והקצבית. כן, הוא קשר שם קשרי-אהבה רבים, והשאיר אחריו הרבה לבבות שבורים. וכשהחלבן והקצב וכל שאר הירקות הרגישו בלבבותי-הם השבורים, ש-בעלה של ברכה אינו מתכוון לה-זר, התחילו לרו-קן את דירתו מי-חפזיה תמורת ה-חובות הגדולים ש-השאיר אצלם.

ברכה

יותר, ואף פעם לא דאגו יותר מדי להפ-רשים הקטנים שנשארו פה ושם בין רמת-חייהם לרמת-היכנסתם. בזמנו אימן אלי פוקס את הפועל ירושלים. יום אחד הוא עזב את ירוש-לים, עלה לתל-אביב ועבר בבתי-אחת ל-בית'ר תל-אביב. ומי שברוב בורותו לא מבין את ההבדל בין הפועל ירושלים ל-בית'ר תל-אביב, יבין אולי את ההבדל בין בית'ר תל-אביב לפורט-אליזבט ב-אפריקה. ועכשיו, ברכה בקושי הצליחה לרכוש, בעזרת יידיים, כרטיס חזרה לארץ. היא לא נראית כאן עצובה ומדוכאה, להיפך. לא נראית בכלל כאילו הופתעה מזה שבעלה ברח לקפריסין.

ברכה ואלי פוקס ישבו בפורט-אליזבט בעושר ויושר, ויום אחד אמר אלי לברכה: „אני קופץ ליוהנסבורג. אני אחזור מחר.“ למחרת מצאו אותו בקפריסין, מס-תובב ונהנה מהמשמ. בינתיים ביוהנסבורג חיכתה לו ככיל-

הצלחה לא נורמלית

אילין

כשג'זקי ארקין היה בארץ שמענו עליו ניסים ונפלאות. מפיו. „אשחיי“ הוא היה מספר, „היא אוהבת אותי, אבל מי צריך אותה.“ „בחורות סרות ליני“ הוא היה מספר, „הלאחי שהייתי מצליח להיפטר ממה שיש לי, הן הורגות לי את החיים. יש לי אחת שלא עוזבת אותי ואחת ששולחת לי מיכ-תביאהבה.“ היתה לו אחת שלא היתה נות-נת לו מנוחה ואחת שאוהבת אותו ואחת שמשוגעת אחריו ואחת שלא נותנת לו מנוח, והוא התהלך כאן, בדינונגף, מיואש מרוב הצלחה, והנשים הישראליות היו צרי-

כות לגחם אותו על זה ואם הן לא עשו זאת לא ברור למה. כשהגעתי לניו-יורק מצאתי, לא תאמינו, שהוא בודד. אף אחת לא עמדה ליד פתח הדלת שלו, אף אחת לא הסתתרה מתחת למיטה שלו. הוא היה לבד, בלי נשים, בלי חברים, וממורמר נגד כל אלה שלא מכירים בכישונויותיו האמנותיים והגבריים. מתברר שהאמת של חיי הנשואין שלו היא שאשתו החליטה יום אחד לעזוב אותו. היא היתה נוצרייה לפני הנשואין. היא הת-גיירה למענו, ונשארה בתחומי היהדות כש-הכירה את חנן גולדבלאט. זה היה עוד בימי נשואיה. חנן גולדבלאט הגיע לניו-יורק עם בת-משק צעירה כדי לספר בקוליקולות על אהובתו, ז'רמן אוניקובסקי, ועל איך שעזב אותה בערב החתונה שלהם. תוך כדי סיפורי גבורה ותיארת הוא עזב את בת-המשק שהביא איתו, ונפל לרגליה של הדבר פגע בגויקי קשות. הוא היה מצלצל לאשתו, שבינתיים גרה כבר לבדה, וחנן היה מרים את הטלפון ושואל: „כן, עם מי אתה רוצה לדבר?“ הוא היה בא לבקר אותה, והדלת היתה נשארת נעולה בפניו. הוא היה נוכר בחנן שהיה פעם חברו הסוב-ביותר, והעלכון היה קשה שבעתיים. חנן חזר ארצה כדי לספר כאן את סיפורי גבורותיו על הנשים שעזב בניו-יורק, ואת מקומו שם תפס דון חוליו. וזה רק זרה מלח על הפצע של גויקי.

סוס מי שאינו מהמר

יש אנשים עם מזל ויש בלי. מויקי בן-יקי היא עם. מאז שהיא מתגוררת בשדרה החמישית בניו-יורק, ולא בצפון התל-אביבי, יחד עם בתה אורנה, בת היום, מחייך אליה המזל למיני. הוא לא הגבר היחיד המחייך לה. לא פחות מחייך לעברה בעלה לשעבר, ז'רוכבל (בבלי) גלעד, מן הדמויות הססגוניות ביותר של בת-גלים לשעבר, ועכשיו — מהמר סוסים, בין שאר עיסוקיו, בניו-יורק הגדולה. כמו לכל המהמרים יש לבבל אמונה תפלה: הוא זקוק לקמיע. מישהו — ואולי מיקי עצמה — הכניס לו לראש שגרושתו-שתחיה היא הסוכה הקמיעית. כך, כשביקרה בארץ למשך חודשים אחדים, לפני שנתיים, בבל כמאה אלף דולאר בהימורי-סוסים. „בסח“, הוא מסביר, „הקמיע לא היה.“ וכשהיא חזרה — התחיל לזכות שוב. אז בבל מתקשר, בדייקנות של שעון, כל פעם שהוא זוכה במירוץ, ומודיע: „מיקי, הרווחתי אלף דולאר. מגיעים לך מאתיים-מאתיים וחמישים.“ ולמחרת היא מקבלת את הכסף. הדבר השפיע כפי הנראה על מיקי בן-יקי גם מבחינות אחרות. היא נטשה את הגיוב הקודם שלה, בתור אמרגנית של אמנים ישראלים ואחרים, ומקדישה את כל שעותיה הפנויות בהימורים מסוג מכוונ יותר: היא משחקת בבורסה האמריקאית לניירות-ערך. ועוד אמרים שהישראלים בניו-יורק לא יודעים להסתדר.

רק את הגירסה שלו על העניין. השבוע הגיעה ארצה הגירסה השנייה, וכיחן ש-הגירסה הראשונה לא דיברה כלל הרי הגירסה השנייה די מעניינת.

„האמת היא שהתגרשנו בגלל הקריירה“, אומרת גאולה, „בשנתיים האחרונות הקשר שלנו היה רק חברי ומקצועי. עבדנו יחד, היינו ידידים טובים, אבל יותר מזה לא היה בינינו.“

כבר לפני שנתיים, היא מספרת, הם ראו שאיש מהם אינו רוצה לוותר על הקריירה שלו למען השני, והם החליטו להתגרש. אלא בגלל שלאף אחד מאיתנו לא היתה אהבה מיוחדת זה לא היה דחוף, לא מיהרנו.“

ואז יום אחד התאהב דובי באופנאית צרפתייה, העניין נהיה דחוף והשניים הת-גרשו. „מובן שאילו היה לנו ילד לא היינו מתגרשים. ילד זה דבר שמקשר בין אנשים. אבל לא היה לנו. היינו אנשים חפשיים, פשוט לא רצינו לחיות יחדיו — והתגרשנו. וזה זה.“

כי בשבילה הנשואין זה לא העניין הרשמי, עם הרשיון והאישור, „בשבילי הנשואין זה הכישרון להיות כנים האחד עם השנייה. בחיים הבהמים שלנו זה הדבר הכי חשוב. בלי זה אי-אפשר לחיות יחד. פשוט זה לא הולך.“

היא הגיעה ארצה עם עשרות מזוודות, לחילה שהשאיר לה בעלה. החילה נראית עכשיו ריקה ועזובה. אין בה הפסנתר שהיה בה. אין בה הטייפריקורדר, אין בה בגדים ואין בה דובי. אבל היא תמלא בעתיד את כל חסרונותיה.

„היום כשאני כבר לא נשואה“, היא אומרת, „אני יכולה להגיד — ואין שום סיבה שלא יאמינו לי — שלא היה לי שום רומאן עם חוליו. חוליו פשוט אוהב פר-סומת. הוא קזאנובה באוסטרי, והוא גם רוצה להראות כך. לכן הוא היה נדחף לכל ה-צילומים. מופיע לידי, מחייך חיוך דרמטי, ונותן לאחרים להבין את מה שהוא רוצה שיבינו. זה כל מה שהיה. חוץ מזה רק קשרי-עבודה טהורים.“

אבל מה שכן היה לה, זה רומאן עם מצנח התומורת שלה, ג'ולי. והרומאן הזה עוד לא ברור לגמרי אם הגיע לשלביו הסופיים.

היא תשב קצת בארץ. תשיר לנו משיריה, ואחר כך תסע בחזרה לניו-יורק. יש לה שם חוזה הופעות כפלאזה. היא נבחרה השבוע בגלי צה"ל כזמרת השנה. היא מאושרת. יש לה תכניות גדולות וקטנות לשיר בכל קצווי העולם, „אני החלטתי להקדיש את עצמי אך ורק לקריירה שלי“, היא מב-טיחה. ועד עכשיו, כפי שידוע לכל, היא גם קיימה את מה שהבטיחה.

גאולה

מדוע התגרשו גאולה גיל ודובי זלצר? במשך כל הזמן הזה, מיום גירו-שיהם החפזיים, הנשואין המזוודים שלו עם הצרפתייה גרביאלה פונמנה, ועד היום אפשר היה לא-לשמע, כאן בארץ,

מדחי אל דחי

כול, והשבוע היא אושפזה בבית-חולים לאחר שקיבלה התמו-טטות עצבים. היא שוכבת בבית-החולים, פו-חדת לצאת לרחוב, יראה מכל בני-אדם.

האמא של דפנה פריאל, כאן, בישראל, התנכרה לה. לא רצתה לראות אותה.

דפנה חיתה בארץ עם נשים, הפכה את הדיסקוטקים לביתה השני, ויום אחד כשקיבלה מי-תב פחות או יותר לבבי מאביה, שישב בניו-יורק עם אשתו הש-נייה, היא החליטה לנסות למ-צוא שם את ביתה החדש.

אבל גם בניו-יורק לא מצאה בית. האבא, שבינתיים הוליד יל-דים חדשים, לא היה אותו ה-אבא שהיה לה בימי הילדות. האשה שלו לא שמחה לקבל את דפנה כבת חדשה. דפנה ירדה מדחי אל דחי, הסתובבה במקו-מות מפוקפקים, עם טיפוסים מפוקפקים, לא מצאה את מה שחיפשה, והמשיכה לחפש ול-חפש ולא ידעה מה. בינתיים, כדי להתגבר על האכזבות, היא אכ-לה ואכלה והגיעה כבר למישקל של תשעים קילו, והמשיכה לא-

דפנה